

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/14/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200863
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012200863.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Evy Babiakovej, CSc., v právnej veci žalobcu: MAC TV s.r.o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, proti žalovanej: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. RL/5/2012 zo dňa 1. februára 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 167/2012-77 zo dňa 22. októbra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 167/2012-77 zo dňa 22. októbra 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom č. k. 5S 167/2012-77 zo dňa 22. októbra 2013 Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia Rady pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len „rada“) č. RL/5/2012 zo dňa 1. februára 2012, ktorým rada rozhodla, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 9 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) tým, že na programovej službe JOJ dňa 8. januára 2012 o cca 20.10 hod. a 20.15 hod. a dňa 9. januára 2012 o cca 20.01 hod., 20.08 hod., 20.14 hod., 20.18 hod., 20.43 hod., 21.07 hod., 21.14 hod., 22.00 hod. a 22.55 hod. odvysielal komunikát, ktorý popularizoval politickú stranu 99%-občiansky hlas a jej kandidátov W. B., Z. Z., Z. K., čím naplnil definíciu politickej reklamy podľa ustanovenia § 32 ods. 10 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii, za čo mu rada uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii sankciu -

upozornenie na porušenie zákona.

Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie a postup rady v medziach žaloby sú v súlade so zákonom. Odvolávajúc sa na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽ/5/2012 zo dňa 25. apríla 2013 v obdobnej veci krajský súd uviedol, že politickou reklamou je každé vysielanie, ktorého obsah popularizuje názov, značku alebo heslá politickej strany, politického hnutia alebo kandidáta, a to aj v prípade, ak je zadávateľom politickej reklamy iný subjekt než politická strana alebo jej kandidát, pričom tiež nie je podstatné, či takáto politická reklama bola odvysielaná formou samostatného reklamného oznámenia alebo sponzorského odkazu tretej osoby.

Žalobnú námietku ohľadne nedodržania lehoty na prípravu na ústne pojednávanie krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pričom v tejto súvislosti uviedol, že zákon o vysielaní a retransmisii ani zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) kogentne nestanovuje lehotu na prípravu účastníka na pojednávanie, preto jej určenie je v právomoci správneho orgánu. Krajský súd nepovažoval lehotu určenú radou v prejednávanej veci za nedostatočnú, či upierajúcu účastníkovi správneho konania právo konať, pričom poukázal na to, že žalobca bol už v oznámení o začatí správneho konania vyzvaný na vyjadrenie k veci v päťdňovej lehote, pričom toto aj na ústnom pojednávaní predložil.

Pokiaľ išlo o namietanú absenciu zápisnice o vykonaní dôkazu, krajský súd poukázal na prepis komunikátov tvoriacich súčasť administratívneho spisu, ktorých obsah žalobca v konaní nijako nerozporoval. Podľa krajského súdu absencia zápisnice nie je dôvodom na zrušenie rozhodnutia pre jeho nepreskúmateľnosť pre neúplnosť spisov správneho orgánu. Poukázal tiež na to, že túto námietku žalobca vzniesol až na pojednávaní dňa 8. októbra 2013, teda po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty stanovenej v § 250b ods. 1 O.s.p., v rámci ktorej je možné rozšíriť dôvody žaloby a po jej uplynutí už súd na ďalšie žalobné dôvody ani prihliadať nemôže. Preto podľa krajského súdu ani nebolo možné posúdiť, či nevyhotovenie zápisnice predstavuje podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. inú vadu v konaní, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok, zrušil rozhodnutie rady a vec jej vrátil na ďalšie konanie, resp. aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že prvostupňový súd venoval vlastnej argumentácii, ktorou sa mal vypoariadať so žalobnými námietkami, jeden a pol strany z celého rozsahu odôvodnenia rozsudku, a už len z tohto dôvodu vidí žalobca v tomto postupe krajského súdu odňatie možnosti konať pred súdom.

Žalobca v podanom odvolaní namietal, že záznam vysielania, teda dôkaz, ktorý bol podkladom rozhodnutia, rada riadne nevykonala, nakoľko zo správneho spisu ani z odôvodnenia rozhodnutia rady nie je zrejmé, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo a z vykonania dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica. Podľa žalobcu je vzhľadnutie záznamu vysielania špecifickou formou ohliadky podľa ustanovenia § 38 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), nakoľko ohliadkou sa rozumie každý postup, ktorým sa správny orgán vlastným empirickým vzhliadnutím presvedčí o predmete konania. Podľa žalobcu rada predmetný dôkaz nevykonala, resp. o ňom v rozpore s ustanovením § 22 ods. 1 správneho poriadku nevyhotovila zápisnicu, čo má pre žalobcu ako účastníka správneho konania zásadný význam. Žalobca tiež v tejto súvislosti zdôraznil, že zápisnicu o vykonaní dôkazu nemožno zamieňať s prepisom skutkového stavu vyhotoveným zamestnancom kancelárie rady, či prerozprávanou (prepísanou) analýzou obsahu záznamov z vysielania jedného člena rady alebo zamestnanca kancelárie rady. Je dôležité, aby členovia rady záznam vysielania videli na vlastné oči, nakoľko v mnohých prípadoch sa jedná o hraničné javy, ktorých hodnotenie má vysoko subjektívne a hodnotové aspekty, ktoré úradnícka analýza, ktorá ich zhŕňa, rozhodne nemôže nahradiť. Žalobca na podporu svojich argumentov poukázal na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2012, z ktorého vyplýva jednoznačná povinnosť rady o vykonaní dôkazu vyhotoviť zápisnicu. Žalobca poukázal na to, že uvedený žalobný dôvod nezahrnul do podanej žaloby, ale uplatnil ho až na ústnom pojednávaní

pred krajským súdom, čo je v rozpore s koncentračnou zásadou platnou v súdnom prieskumnom konaní, avšak zároveň poukázal na to, že ak sa zápisnica o vykonaní dôkazu nenachádza v súdnom spise, tak ide o procesné pochybenie rady a dochádza tak podľa ustanovenia § 250j ods. 3 O.s.p. k naplneniu samostatného dôvodu na okamžité zrušenie rozhodnutia pre neúplnosť spisov správneho orgánu a krajský súd bol povinný na tento dôvod prihliadať ex offo. Tento dôvod nemôže byť žalobcom uplatnený v žalobe, nakoľko pri podaní žaloby žalobca nemôže vedieť, či rada predloží krajskému súdu úplný spis.

V odvolaní žalobca tiež namietal, že v oznámení o začatí správneho konania bolo vymedzenie skutku, ktorý sa žalobcovi kládol za vinu, nedostatočné, čím nebolo naplnené právo žalobcu na obhajobu a spravodlivé súdne konanie. Žalobca vyčítal rade, že v oznámení o začatí správneho konania nijakým spôsobom nešpecifikovala spôsob, akým sa mal žalobca dopustiť porušenia povinnosti. Tento protiprávny stav podľa žalobcu nezhojil ani krajský súd, ktorý sa touto otázkou v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nezaoberal.

Žalobca tiež nesúhlasil so záverom krajského súdu, ktorý nepriznal úspech námietke žalobcu o neprimeranosti päťdňovej lehoty na prípravu obhajoby pred ústnym pojednávaním pred správnym orgánom. Žalobca nepovažuje uvedenú lehotu za dostatočnú a poukázal na to, že príprava obhajoby v správnom súdnictve si vyžaduje rovnako náročné vyhľadávanie dôkazov, oboznamovanie sa s dôkazmi a prípravu právnej argumentácie, ako všetky ostatné sporové kauzy, pričom tento proces nie je zvládnuteľný v päťdňovej lehote, o to viac, keď dva dni z tejto lehoty predstavujú dni pracovného pokoja.

Rada v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. K veci uviedla, že spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania, nemá racionálny základ a námietky žalobcu sú len nepodloženými tvrdeniami. Žalovaná sa náležite oboznámila so skutkovým stavom, pričom z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu vysielať - je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím. Písomný prepis/popis skutkového stavu rada nezamieňa so zápisnicou o vykonaní dôkazu, ide však o prejav zásady písomnosti správneho konania a slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu, zaznamenaného na technickom nosiči, do písomnej podoby. V konaní pritom nebol sporný obsah posudzovaných komunikátov (a vernosť ich prepisu do písomnej podoby), sporným zostávalo len ich právne posúdenie.

Rada následne vo svojom vyjadrení poukázala na to, že žalobca uplatnil námietku o neúplnosti spisov až na ústnom pojednávaní, teda po uplynutí prekluzívnej lehoty. Hoci sa žalobca snaží podradiť nevyhotovenie zápisnice pod dôvody pre zrušenie správneho rozhodnutia ex offo, uvedené v § 250j ods. 3 O.s.p., v skutočnosti jeho argumentácia zodpovedá jedine žalobnému dôvodu ohľadne nezákonného procesného postupu správneho orgánu (hoci ani z tohto hľadiska nie je daná jej opodstatnenosť), preto žalobca mohol túto námietku uplatniť len v dvojmesačnej prekluzívnej lehote, čo však neurobil.

Rada tiež poukázala na to, že žalobca v žalobe neuplatnil ani námietky voči vymedzeniu skutku v oznámení o začatí správneho konania. Žalobca tak učinil až po uplynutí prekluzívnej dvojmesačnej lehoty, na ústnom pojednávaní pred krajským súdom. Krajský súd preto podľa žalovanej na jeho námietku ani nemohol prihliadnuť. Je neprípustné, aby rozhodnutie prvostupňového súdu bolo zrušené pre nevyporiadanie sa s argumentáciou žalobcu, ak táto nebola zákonom predpísaným spôsobom vôbec vznesená. Navyše žalovaná uviedla, že oznámenie o začatí správneho konania bolo formulované tak, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa so skutkom, pri ktorom vzniklo dôvodné podozrenie zo spáchania správneho deliktu, čoho prejavom je aj skutočnosť, že sa k predmetu správneho konania riadne vyjadril. Nie je možné požadovať, aby v oznámení o začatí správneho konania boli vyvodzované závery a hodnotenia skutkového stavu, ktoré majú byť až výsledkom správneho konania.

K otázke primeranosti lehoty na vyjadrenie v správnom konaní rada uviedla, že nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že od doručenia oznámenia o začatí správneho konania do rozhodnutia uplynulo len päť dní. Oznámenie o začatí správneho konania bolo žalobcovi doručené osobne (keďže si nepreberal poštu) dňa

25. januára 2012, rada vo veci rozhodla 1. februára 2012, teda po siedmich dňoch od začatia správneho konania. Žalobca sa k predmetu správneho konania vyjadril, jeho argumentácia o nedostatočnej lehote na vyjadrenie je tak celkom zrejme irelevantná. Rovnako účelovo vyznievajú tvrdenia žalobcu o náročnej príprave dôkazov a oboznamovaní sa s dôkazmi, nakoľko žalobca nenavrhol vykonanie žiadneho relevantného náročného dokazovania. Rada tiež poukázala na rozsudok najvyššieho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 8SŽ 5/2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie rady v obdobnej veci, kde rada uplatnila obdobný procesný postup, pričom najvyšší súd tento jej postup aproboval. Keďže konaním žalobcu došlo k zásahu do rovnosti súťaže politických síl pred voľbami v prospech jedného konkrétneho politického zoskupenia, čím boli ohrozené samotné základy demokratického zriadenia, bolo podľa rady obzvlášť nevyhnutné konať tak, aby sa zamedzilo konaniu žalobcu v čo najkratšom čase, avšak pri plnom rešpektovaní právnej úpravy. Podľa vyjadrenia rady bol jej postup v konaní jednoznačne legitímny, legálny a proporcionálny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 s použitím § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom súdneho preskúmvacieho konania je rozhodnutie, ktorým rada rozhodla, že žalobca v dňoch 8. a 9. januára 2012 odvysielaním komunikátu popularizujúceho politickú stranu 99%-občiansky hlas a jej kandidátov W. B., Z. Z. a Z. K. naplnil definíciu politickej reklamy podľa ustanovenia § 32 ods. 10 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii (politická reklama na účely tohto zákona je verejné oznámenie určené na popularizáciu názvu, značky alebo hesiel politickej strany, politického hnutia alebo kandidáta), čím porušil ustanovenie § 32 ods. 9 zákona o vysielaní a retransmisii (Vysielanie politickej reklamy a reklamy propagujúcej náboženstvo alebo ateizmus sa zakazuje, ak osobitný predpis neustanovuje inak.). Za uvedené porušenie povinností vysielateľa rada žalobcovi uložila sankciu - upozornenie na porušenie zákona.

Žalobca v odvolacom konaní, na rozdiel od konania na prvom stupni, už nenamietal právne posúdenie, či odvysielané komunikáty napĺňali znaky politickej reklamy, z toho dôvodu nie je potrebné zaoberať sa meritom správneho konania a skúmať, či skutkové zistenia a právne posúdenie vykonané radou boli zákonné. Obsahom odvolania žalobcu boli najmä námietky voči procesnému postupu rady v správnom konaní, a to nevyhotovenie zápisnice o vzhliadnutí posudzovaného záznamu vysielania, nedostatočné vymedzenie skutku v oznámení o začatí konania a nedostatočná lehota určená radou pre vyjadrenie k predmetu konania a k podkladom rozhodnutia.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že oznámenie o začatí správneho konania zo dňa 10. januára 2012 právny zástupca žalobcu osobne prevzal dňa 25. januára 2012. Uvedené oznámenie bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručované aj prostredníctvom pošty, v dňoch 18. a 19. januára 2012 a právny zástupca žalobcu si zásielku uloženú u poštového prepravcu vyzdvihol 27. januára 2012. V oznámení o začatí konania rada žalobcu vyzvala, aby najneskôr do 24. januára 2012 zaslal svoje stanovisko k predmetu správneho konania, prípadne navrhol dôkazy. Potom ako právny zástupca žalobcu dňa 25. januára 2012 osobne prevzal oznámenie o začatí správneho konania, rada výzvou zo dňa 26. januára 2012, doručenou osobne právnenému zástupcovi žalobcu v ten istý deň, žalobcu vyzvala, aby sa k predmetu správneho konania a k jeho podkladom vyjadril najneskôr do 5 dní odo dňa doručenia tejto výzvy.

Súčasne so zaslaním oznámenia o začatí konania rada vytýčila v danej veci ústne pojednávanie na deň 24. januára 2012, pričom pozvánka na ústne pojednávanie bola rovnako ako oznámenie o začatí správneho konania právnenému zástupcovi žalobcu neúspešne doručovaná prostredníctvom pošty v dňoch 18. a 19. januára 2012 a právny zástupca žalobcu si zásielku uloženú u poštového prepravcu vyzdvihol

27. januára 2012. Z dôvodu oneskoreného doručenia pozvánky na ústne pojednávanie rada vytýčila v danej veci nový termín ústneho pojednávania na deň 1. februára 2012 a žalobca bol naň pozvaný listom zo dňa 30. januára 2012, ktorý osobne prevzal v ten istý deň.

Z priebehu správneho konania, ako je vyššie popísaný, najvyšší súd nevyvodil záver, ktorý by dal za pravdu námietkam žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivé konanie a o neprimerane krátkej lehote určenej na vyjadrenie k predmetu správneho konania. Z konania rady je zrejmé, že tak oznámenie o začatí správneho konania ako aj pozvánku na ústne pojednávanie sa snažila doručiť žalobcovi v dostatočnom predstihu. Je pravdou, ako už bolo vyššie uvedené, že správny poriadok (ako procesný predpis vzťahujúci sa subsidiárne na konania podľa zákona o vysielaní a retransmisii) nestanovuje presné a určité časové vymedzenie lehôt na vykonanie procesných úkonov. Určenie päťdňovej lehoty na vyjadrenie k predmetu správneho konania najvyšší súd nepovažuje v prejednávanej veci za neprimerane krátke a nevidí v takto určenej lehote zásah do práv žalobcu na spravodlivé konanie, ani svojvôľu, či zneužitie mocenského postavenia rady. Vzhľadom na predmet konania a porušenie povinnosti, ktoré bolo žalobcovi kladené za vinu (vysielanie nedovolennej politickej reklamy), ako aj vzhľadom na časové obdobie, kedy k porušeniu došlo (nadhádzajúce voľby do Národnej rady Slovenskej republiky, konané dňa 10. marca 2012), najvyšší súd považuje postup rady za zhodný a súladný s poslaním, ktorý jej vymedzil zákon o vysielaní a retransmisii (presadzovať záujem verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie a dbať o zachovávanie plurality informácií). Najvyšší súd poukazuje na to, že žalobca sa v správnom konaní písomne, ako aj ústne na konanom pojednávaní vyjadril a vo veci nenavrhol vykonanie žiadneho náročného dokazovania. V neposlednom rade je treba uviesť aj to, že žalobca nežiadal správny orgán o poskytnutie dlhšej lehoty na vyjadrenie.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu voči vymedzeniu skutku v oznámení o začatí správneho konania, najvyšší súd nepovažuje ani túto námietku žalobcu za dôvodnú. V oznámení o začatí správneho konania rada doslovne uviedla, že začína správne konanie „vo veci možného porušenia § 32 ods. 9 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na programovej službe JOJ dňa 8. januára 2012 o cca 20:10 hod. a 20:15 hod. a dňa 9. januára 2012 o cca 20:01 hod., 20:08 hod., 20:14 hod., 20:18 hod., 20:43 hod., 21:07 hod., 21:14 hod., 22:00 hod., 22:55 hod. odvysielal komunikát, ktorý mohol naplniť definíciu politickej reklamy podľa ustanovenia § 32 ods. 10 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z., čím mohlo dôjsť k porušeniu zákazu vysielania politickej reklamy. V uvedených časoch bol odvysielaný komunikát označujúci ako sponzora programu OZ Občan v akcii, v rámci ktorého bola propagovaná politická strana 99%-občiansky hlas a jej členovia - W. B., Z. Z., Z. K. Vzhľadom na túto skutočnosť vzniklo dôvodné podozrenie, že týmto konaním mohlo dôjsť k porušeniu povinnosti podľa § 32 ods. 9 zákona č. 308/2000 Z. z.“

Takto formulované oznámenie o začatí správneho konania dáva žalobcovi plnohodnotnú informáciu, porušenia akého právneho predpisu sa mal dopustiť a ktorým konkrétnym skutkom k nemu malo dôjsť. Z oznámenia je zrejmé, že žalobca sa mal možnosť vyjadriť, či presne označené odvysielané komunikáty boli či neboli nedovolenou politickou reklamou. Takýto predmet konania vyplýva z oznámenia o začatí správneho konania, o tomto predmete sa konalo a bolo o ňom radou rozhodnuté napadnutým rozhodnutím. Námietku žalobcu preto najvyšší súd nemôže hodnotiť inak ako účelovú.

Najvyšší súd nemohol prihliadnuť ani na námietku žalobcu, že rada riadne nevykonala dôkaz, ktorý bol podkladom rozhodnutia, nakoľko o vzhľadnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu a keďže takáto zápisnica nie je súčasťou administratívneho spisu, žalobca považuje takto predložený spis za neúplný. Žalobca neuviedol žiadne relevantné argumenty, na základe ktorých dospel k takémuto záveru. Vzhľadom k tomu, že s obrazovo-zvukovým záznamom vysielania sa nedá oboznámiť inak ako jeho vzhľadnutím, a že obsah posudzovaných záznamov vysielania je okrem iného aj súčasťou odôvodnenia rozhodnutia rady a tento obsah žalobca žiadnym spôsobom nenamietal, len na základe ničím nepodloženého tvrdenia žalobcu neexistuje relevantný dôvod domnievať sa, že rada sa neoboznámila s posudzovaným vysielaním premietnutím nahrávky tohto vysielania. Neexistencia zápisnice o vykonaní úkonu správnym orgánom (vzhľadnutí posudzovaného záznamu vysielania) nepredstavuje takú vadu v procesnom postupe rady, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. K tomuto

záveru dospel najvyšší súd najmä s ohľadom na to, že obsah posudzovaných záznamov účastník konania vôbec nenamietal (pričom záznam vysielania ako aj jeho písomný prepis/popis mu bol zaslaný spolu s oznámením o začatí správneho konania).

Vzhľadom na uvedené odvolací súdospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správny orgán postupoval a rozhodol vo veci v súlade so zákonom, a preto pokiaľ krajský súd žalobu zamietol, rozhodol vo veci vecne správne a zákonne. V napadnutom rozsudku sa krajský súd dostatočne zrozumiteľne vypořiadal so spornými otázkami namietanými v žalobe, ako aj na ústnom pojednávaní, pričom najvyšší súd dodáva, že nespokojnosť žalobcu s kvantitatívnym rozsahom odôvodnenia rozsudku nemôže automaticky zakladať predpoklad o jeho kvalitatívnych nedostatkoch.

Námietky žalobcu uvedené v odvolaní najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správnomu orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.